

MONIQUE HOLLEMA-SPIJKER,
DOKTERSASSISTENTE
(MONIQUE_HOLLEMA@OUTLOOK.COM)

Werkgeluk

Ik heb de afgelopen tien jaar met heel veel plezier en energie in de huisartsenpraktijk gewerkt. Er is altijd iets te doen, iedere dag leer je wel weer iets nieuws. Zien hoe de huisarts in opleiding en de stagiair doktersassistent in een jaar groeien. Patiënten die je door diepe dalen ziet gaan en dan langzamerhand de berg weer ziet opklimmen. Die jongvolwassene die om ieder pijntje belde en zes jaar later naast een baby ook een hoop zelfvertrouwen heeft gekregen.

Patiënten aan de telefoon, aan de balie, drie dingen die je tegelijk moet regelen, tussendoor een oor uitspuiten of een prik geven. Toch de tijd vinden om een luisterend oor te bieden en aan het einde van de dag kans zien de klussen die niet konden wachten af te krijgen. De dynamiek, de druk, het regelen, ik zat soms in een heerlijke flow en deed alles met een lach op mijn gezicht.

Maar ook de grote werkdruk, de telefoon die nooit even stil is, het haastig naar binnen gieten van je

koffie en het tussendoor snel eten van je boterham. Want een half uur pauze is maar heel kort als je al 10 minuten later binnenkomt omdat het laatste telefoontje zo lang duurde, omdat er nog twee patiënten aan de balie stonden of omdat je nog het een en ander in het HIS moest invoeren.

De balans sloeg door naar de verkeerde kant. Ik kreeg geen energie meer van het werk dat ik deed.

Ik had op zoek kunnen gaan naar een werkgever die wel iets in mijn ambities zag en ruimte zou bieden voor groei en bij wie de telefoon voor langere tijd op het antwoordapparaat mocht staan. Mijn kennis en kunde beschikbaar houden voor de eerstelijnszorg. Maar dit is het voor nu geworden.

Iets nieuws. Meer vrijheid en zelfstandigheid, een klein team. Geen baas die controleert of ik wel doe wat ik geacht word te doen. Wel een werkgever die erop vertrouwt dat ik mijn werk uitvoer. Geen telefoon meer opnemen. Meer tijd voor

de cliënt, een cliënt die gemotiveerd is om iets te veranderen. Anders had hij zich niet opgegeven om aan een persoonlijk medisch onderzoek mee te doen. Ik ga aan de slag bij een arbodienst, waar ik als vitaliteitscoach op locatie van de klant zelfstandig de keuringen uitvoer en met de cliënt in gesprek ga. In de periode dat ik zo nu en dan keek of het gras aan de overkant misschien groener was, kwam ik deze vacature tegen.

Daarom houdt het bij *SynthesHis* voor mij ook op. Ik heb deze columns met heel veel plezier geschreven en nog leuker was het om zo nu en dan een e-mail terug te krijgen als reactie op mijn stukje. Het was de bevestiging dat mijn columns ook echt gelezen en gewaardeerd worden. Het toppunt was wel de uitnodiging van Kees Gillis naar aanleiding van een column, het jaarlijkse hoogtepunt was het NedHis-congres waar ik ieder jaar meer deelnemers zag komen. Supertof!

Maar soms moet je gewoon een keer iets anders proberen.